

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 11 maart 2010 in zaak nr. 09/35411 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 juni 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 28 september 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 maart 2010, verzonden op 12 maart 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de eerste grief is aangevoerd tegen de overweging van de rechtbank over het door de vreemdeling gedane beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

Hetgeen in de tweede grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de derde grief betoogt de vreemdeling dat, zakelijk weergegeven, de rechtbank wel artikel 8 van het EVRM, maar ten onrechte niet artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bij haar beoordeling heeft betrokken.

2.2.1. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU), voor zover thans van belang, erkent de Unie de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.

Artikel 6 van het VEU, zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, is op 1 december 2009 in werking getreden.

2.2.2. Voor zover de vreemdeling zich beroept op het op 1 december 2009 in werking getreden Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, als aangepast op 12 december 2007, (laatstelijk gepubliceerd in PB 2010, C 83/389) faalt dat beroep. De rechtbank dient de rechtmatigheid van het besluit op bezwaar te beoordelen naar de feiten zoals die zich voordeden en het recht dat gold ten tijde van het nemen van dat besluit. Aangezien voormeld Handvest eerst juridisch bindend is geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009, heeft de rechtbank het terecht niet betrokken bij de beoordeling van het besluit van 28 september 2009.

2.2.3. Voor zover de vreemdeling zich beroept op het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de lezing van 7 december 2000 (PB 2000, C 364/01) faalt het evenzeer. In het arrest van 27 juni 2006, C-540/3, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, punt 38, (www.curia.europa.eu) heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen overwogen dat voormeld Handvest in de lezing van 7 december 2000 geen bindend rechtsinstrument is en dat het hoofddoel van dat Handvest, zoals blijkt uit de preambule ervan, bestaat in de bevestiging van "de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". Hieruit volgt dat uit voormeld Handvest in de lezing van 7 december 2000 geen additionele rechten voortvloeien, waarop een zelfstandig beroep kan worden gedaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

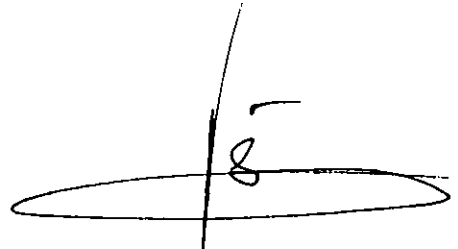
w.g. Van de Koik
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 december 2010

347-613.

Verzonden: 1 december 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line that curves into a loop at the bottom, with a small horizontal stroke at the top right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (beroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningsrechter van 11 maart 2010.

in de zaak van:

geboren op _____ van Syrische nationaliteit,
eiser/verzoeker,
verder te noemen eiser,
gemachtigde: mr. J. van Bennekom, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.S.M. Rietveld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 22 april 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "conform beschikking Staatssecretaris". Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 10 juni 2009 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 8 juli 2009 bezwaar gemaakt.
- 1.2 Eiser heeft op diezelfde datum een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Hij verzoekt het besluit te schorsen en verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat verweerder op het bezwaar heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 28 september 2009 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 30 september 2009 beroep ingesteld.
- 1.4 Bij brief van 30 september 2009 heeft eiser de rechtbank verzocht het petitum van het verzoekschrift te wijzigen in die zin dat thans wordt verzocht verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.5 Verweerder heeft op 3 december 2009 een verweerschrift ingediend.

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (beroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening).

2

-
- 1.6 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 16 december 2009. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
2. Overwegingen
- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is aangevraagd.
- 2.3 In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a tot en met h, Vw zijn categorieën vreemdelingen opgenoemd die van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld.
- 2.4 Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb), kan verweerder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid van dat artikel.
- 2.5 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
- 2.6 Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule). In de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels over toepassing van deze wettelijke bepalingen vastgesteld. In B1/4.1.1 Vc heeft verweerder nergelegd dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen en dat de vreemdeling een beroep daarop dient te onderbouwen.
- 2.7 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten.
Eiser heeft op 4 maart 2002 een asielaanvraag ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 2 juli 2002 afgewezen. Bij uitspraak van 5 november 2003 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het door eiser hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard (AWB 02/58301).
Op 21 januari 2004 heeft eiser een herhaalde asielaanvraag ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 24 januari 2004 afgewezen. Bij uitspraak van 13 februari 2004 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het door eiser hiertegen ingesteld beroep ongegrond verklaard (AWB 04/3560). Op 30 januari 2006 is het door eiser hiertegen ingesteld hoger beroep door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) kennelijk ongegrond verklaard (200401541/1).
Op 23 december 2004 heeft eiser vervolgens een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "buiten schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken" ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (beroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening)

3

van 17 januari 2008 afgewezen. Bij uitspraak van 27 mei 2008 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, het door eiser hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard (AWB 08/3409).

Eiser heeft op 22 april 2009 onderhavige aanvraag ingediend. Op 17 september 2009 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.

2.8 Verweerder heeft zich, samengevat, op het volgende standpunt gesteld.

De aanvraag van eiser is afgewezen omdat hij niet beschikt over een geldige mvv en niet kan worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Er is geen aanleiding eiser op grond van artikel 17, eerste lid, onder c, Vw vrij te stellen van het mvv-vereiste. Voorts is geen sprake van een onbillijkheid van overwegende aard. De weigering eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste betekent geen schending van artikel 8 van het Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Er dient sprake te zijn van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden. Dit betekent dat sprake dient te zijn van een zeer langdurige verblijfsduur, circa dertig jaar. Verwezen wordt naar de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake Sisojeva van 16 juni 2005, nummer 14492/03, Shevanova van 15 juni 2006, nummer 58822/00, en Slivenko van 9 oktober 2003, nummer 48321/99. In casu is geen sprake van een dergelijk langdurig verblijf in Nederland.

2.9 Eiser heeft, samengevat, het volgende aangevoerd.

De tegenwerping van het mvv-vereiste is in strijd met artikel 8 EVRM. Eiser stelt zich, anders dan verweerder, op het standpunt dat er tussen hem en zijn partner sprake is van familie- of gezinsleven, en dat samenwonen daartoe geen vereiste is. Voorts heeft verweerder ten onrechte een ander toetsingskader gehanteerd dan door de staatssecretaris bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 (WBV) 2008/32 is vastgesteld. Daarnaast is ten onrechte getoetst aan de zogenaamde positieve verplichting. Verweerder had in het onderhavige geval dienen te toetsen aan de negatieve verplichting. Verweerder gaat er ten onrechte van uit dat voor het aannemen van een schending van het privéleven als bedoeld in artikel 8 EVRM sprake moet zijn van een verblijfsduur van circa dertig jaar. Verwezen is voorts naar de omstandigheid dat eiser door de Nederlandse staat is opgevangen en in staat gesteld is opleidingen te volgen die hij succesvol heeft afgerond. Hij kan hier een baan krijgen. Verweerder heeft miskend dat eiser hier zijn vormende jaren heeft doorgebracht en in Nederland persoonlijke, sociale en economische banden is aangegaan. Eiser heeft in dit verband onder meer verwezen naar de uitspraak van het EHRM van 27 oktober 1994 inzake Kroon c.a. vs. Nederland en naar uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 21 augustus 2006 en 1 april 2009.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.10 Ter beoordeling ligt voor de vraag of het tegenwerpen van het mvv-vereiste een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

2.11 Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder 1 Vb wordt van het mvv-vereiste, op grond van artikel 17, eerste lid, onder 1 Vw, vrijgesteld de vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 EVRM zou zijn. Bij besluit van 24 december 2008, opgenomen in WBV 2008/32, houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000, heeft de staatssecretaris vastgelegd, dat wanneer toetsing aan artikel 8 EVRM aan de orde is, dit een op de concrete zaak toegespitste afweging van alle relevante feiten en omstandigheden van het individuele geval vergt. Aan de vreemdeling van

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (bcroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening)

4

wie uitzetting in strijd met artikel 8 EVRM is, wordt op grond hiervan het mvv-vereiste niet tegengeworpen.

- 2.12 Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 2.13 In WBV 2008/32, thans opgenomen in paragraaf B2/10.2.2 Vc, heeft verweerder nergelegd dat inmenging op het familie- en gezinsleven, dan wel het privé-leven wordt aangenomen, indien de vreemdeling:
- met toepassing van artikel 67 Vw ongewenst wordt verklaard (ook indien sprake is van eerste toelating!), tenzij ook de gezinsleden Nederland moeten (hebben) verlaten;
 - gedurende lange tijd als tweede generatie migrant in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning; of
 - het verblijf van de vreemdeling wordt beëindigd, dat wil zeggen in alle gevallen (asiel en regulier, ongeacht de grond waarop verblijf is verleend) waarin voortgezette toelating wordt geweigerd of de verblijfsvergunning wordt ingetrokken.
- 2.14 De rechtbank stelt vast dat nu eiser niet ongewenst is verklaard en hij niet eerder in bezit is geweest van een verblijfsvergunning, verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de afwijzing van de aanvraag geen inmenging betreft van het familie- of gezinsleven. Niet geoordeeld kan dan ook worden dat verweerder niet conform zijn beleid heeft gehandeld.
- 2.15 Vervolgens ligt voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er géén positieve verplichting op de Nederlandse staat rust om eiser met vrijstelling van het mvv-vereiste verblijf hier te lande toe te staan.
- 2.16 De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend en heeft daarbij het volgende in aanmerking genomen.
- 2.17 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tussen eiser en mevrouw geen sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, nu zij nog schoolgaand is en bij haar ouders woont. Om die reden is die relatie niet in reële mate op één lijn te stellen met een huwelijksrelatie dan wel met een daaraan gelijk te stellen relatie tussen (samenwonende) partners.
- 2.18 Vervolgens ligt de vraag voor of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de onderhavige afwijzing geen schending inhoudt van het recht op eerbiediging van het privé-leven van eiser.
- 2.19 De rechtbank volgt verweerder niet in zijn stelling dat, om een zodanige schending aan te kunnen nemen, in alle gevallen sprake moet zijn van een zeer lange verblijfsduur van circa dertig jaar, zoals aan de orde in de door verweerder aangehaalde jurisprudentie. Uit andere jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (beroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening)

5

Mens (EHRM) is dit niet af te leiden. Verwezen wordt naar de uitspraken van het EHRM inzake Jacupovic, Radovanovic en Maslov van respectievelijk 6 februari 2003, 22 april 2004 en 23 juni 2008.

- 2.20 Het vorenstaande laat echter onverlet dat verweerder bij de in het kader van artikel 8 EVRM te verrichten belangenafweging de omstandigheid, dat eiser in Nederland nimmer op grond van een verblijfsvergunning verblijfsrecht heeft gehad, zwaarder heeft kunnen laten wegen dan de duur van het feitelijk verblijf van eiser in Nederland en de omstandigheid dat hij verschillende opleidingen in Nederland succesvol heeft afgerond. Nu eiser zijn privé-leven heeft opgebouwd zonder dat hij rechtmatig verblijf had, heeft hij daarmee het risico genomen dat hij Nederland na een negatieve beslissing op de aanvragen diende te verlaten.
- 2.21 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.22 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.23 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 09 / 35411 (beroep)
AWB 09 / 24765 (voorlopige voorziening)

6

3. **Beslissing**

De rechtbank:

3.1 verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter:

3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Greeuw, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 11 maart 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A. El Aqde, griffier.

Afschrift verzonden op: 12-03-2010

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Fischer
Advocaten

specialisatie:
sociale zekerheid
jeugdrecht

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
fax 070-365 13 80

Haarlem, 29 maart 2010

BETREFT:

Ons dossier: 9100 JB
Aldakhil
IND dossier 0203048048 V 0105042674
Rechtbank: 09/35411; 09/24765
Uw kenmerk:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 MRT 2010	
ZAAKNR.	201003058/3
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edeelachtbare Vrouwe, Heer,

Namens de heer geboren van de Syrische nationaliteit en wonende te in teken ik, daartoe door appcllant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd, hoger beroep aan tegen de uitspraak van 11 maart 2010, Awb. 09/35411 (beroep) en Awb 09/24765 (voorlopige voorziening) van de enkelvoudige kamer Rechtbank Den Haag, zittingplaats te Haarlem (bijlage 1).

De feiten.

is christen en is geboren op in is op 5 februari 2002 als minderjarig naar Nederland gevlucht, omdat hij in Syrië is gearresteerd en gemarteld door de geheime dienst, die zo hoopte de verblijfplaats van zijn wegens politieke redenen gevluchte broer te achterhalen.

is 16 jaar als hij naar Nederland vlucht en opvang krijgt in het AZC Leersum. De Staat belast Stichting Nidos met de zorg voor verblijf rechtmatig in Nederland verblijf, hangende de procedure verzoek toelating als vluchteling. wordt door Vluchtelingenwerk begeleid. gaat naar school en krijgt onderwijs.

krijgt in 2003 een relatie met mevrouw . evcneens Syrisch christen en geboren op te te Syrië, en op 5 december 2000 naar Nederland vlucht wegens vrees voor vervolging in Syrië. Manar beschikt sinds 24 september 2007 over een verblijfsvergunning, die is verlengd tot 15 juni 2013.

secretariaat en
juridische ondersteuning:
s. azouagh
m.d. edens
j.m. römke
s. topayurt

advocaten:
j. van bennekom
e.c. carezo-weljsenfeld
w.g. fischer
j. klaas
j.h. kruseman
h.m. de roo

Hammenjansweg 15
2011 AZ Haarlem
Tel. (023) 542 66 88
Fax (023) 542 66 90
www.fischeradvocaten.nl
E-mail: fischer@ballenet.nl
Stichting Dardengelden
nr. 1136.22.457

Fischer
Advocaten

wordt niet als vluchteling toegelaten en het beroep hiertegen wordt bij uitspraak van 6 november 2003 ongegrond verklaard. werkt mee aan terugkeer, maar het IOM en de Syrisch ambassade kunnen geen terugkeer bewerkstelligen, omdat officieel niet traceerbaar is.

heeft hier een nieuw bestaan opgebouwd, onder toezicht van de Staat. Vanuit de opvang in het ACZ Leersum is in staat gesteld om Nederlands te leren en naar school te gaan. volgt onderwijs aan het en onderwijs aan het te gedurende de schooljaren 2002, 2003 en 2004.

Vanaf 2 februari 2004 woont in de gemeente en staat hij daar ingeschreven. De gemeente heeft hem bij brief van 9 september 2004 benaderd om een beroepsopleiding te volgen. Hierdoor volgt een beroepsopleiding aan het ROC Midden Nederland, waar hij bewondering oogst door zijn talent, inzicht en kwaliteiten. Met ingang van 10 september 2007 volgt een opleiding tot Horeca Ondernemer Manager (hom) tot september 2012. loopt nu stage als restaurant manager. spreekt uitstekend Nederlands en is hier geworteld (zie brief 4 december 2009 Voorzitter College van Bestuur ROC Midden Nederland, heer L.K. Geluk).

is voorbereid op deelname aan de Nederlandse samenleving, niet op terugkeer naar de Syrische maatschappij. heeft nooit meer iets vernomen van zijn Syrische moeder en broers, zodat voor het ergste gevreesd moet worden. is christen en als kind werd hij gedwongen als moslim te leven. is ook getraumatiseerd door diens arrestatie en marteling. Niet kan worden gesteld dat geschikt is voor wederopname in de Syrische samenlevingen van hem de eveneens gevluchte Manar geveerd kan worden daar een nieuw bestaan te proberen op te bouwen.

De procedure.

Op 8 april 2009 is een aanvraag ingediend voor verlening van een verblijfsvergunning, die op 8 april 2009 wordt voorzien van een toelichting.

Bij besluit van 10 juni 2009, verzonden 11 juni 2009 wordt de aanvraag afgewezen. Op 8 juli 2009 wordt bezwaar gemaakt en een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Op 10 september 2009 wordt Jhonnice gehoord. Bij besluit van 28 september 2009 wordt het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 30 september 2009 wordt beroep ingesteld en verzocht om wijziging petitum voorlopige voorziening. Op 7 oktober 2009 wenst de rechtbank het verzoek treffen voorlopige voorziening te behandelen. De IND neemt contact op en laat weten hangende het beroep het rechtsgevolg uitzetting te schorsen. Bij uitspraak

Fischer
Advocaten

verklaart de enkelvoudige kamer Rechtbank Den Haag, zittingplaats te Haarlem, het beroep ongegrond en wijst het verzoek af.

Het geschil.

De Staat geeft er geen blijk van een toetsing aan art.8 EVRM te maken op de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voorgeschreven wijze, hoewel dit volgens rechtspraak van het EHRM en erkenning hiervan door de Staatsecretaris dient te geschieden.

De grieven.

Grief I.

De rechtbank is ' van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tussen eiser en mevrouw geen sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, nu zij nog schoolgaand is en bij haar ouders woont. Om die reden is die relatie niet in reële mate op één lijn te stellen met een huwelijksrelatie dan een met een daaraan gelijk te stellen relatie tussen (samenwonende) partners' (rechtsoverweging 2.17).

Gronden.

De rechtbank gebruikt een onjuiste maatstaf. De rechtsbescherming in algemene zin is in het geding. De rechtspraak van het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens biedt geen grondslag voor het standpunt dat de relatie tussen en niet valt onder de reikwijdte van art.8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens schrijft voor dat een oordeel dient te worden geveld aan de hand van alle feiten en omstandigheden door middel van een belangenafweging in concreto, waarbij voor het hanteren van ficties of wegingen in abstracto geen ruimte is. Het Verdrag *ter bescherming* van de Rechten van de Mens is in 1950 te Rome gesloten om te garanderen dat mensen tegen staatshandelen worden beschermd. Het betekent dat in de praktijk het Verdrag *ter bescherming* van de Rechten van de Mens niet illusoir mag zijn: het is ' a living instrument', geen papieren tijger.

De rechtbank hanteert ten onrechte als maatstaf dat sprake moet zijn van 'een relatie die in reële mate op één lijn te stellen is', met 'een huwelijksrelatie', of 'daaraan gelijk te stellen relatie tussen (samenwonende) partners'. De rechtbank neemt daarbij het standpunt van verweerder over. De relatie tussen en bestaat (al 6 jaar). De relatie tussen en zou niet beschermingswaardig zijn omdat er niet wordt samengewoond, een formele cis. In het Nederlandse recht bestaat geen verplichting tot samenwonen voor huwelijkse

Fischer
Advocaten

partners. en kunnen niet trouwen, omdat zij uit de aard der zaak niet beschikken over een Syrisch bewijs van ongehuwd zijn.

Feit is dat op grond van morele en religieuze overtuiging en niet mogen samenwonen: als orthodox Syrisch christen is hen samenwonen voor het huwelijk niet toegestaan. Voorts is er een praktische belemmering: nog los van de vraag of de ouders van het samenwonen zouden kunnen toestaan - quid non - maakt het feit dat geen kostwinner is en niet beschikt over toereikende woonruimte of inkomen het samenwonen onmogelijk. Manar volgt in het kader van haar inburgeringstraject scholing en beschikt daarom niet over inkomsten uit arbeid en evenmin over zelfstandige woonruimte.

Het oordeel van de rechtbank geeft er geen blijk van dat de Staat zich baseert op alle feiten en omstandigheden. Het oordeel van de rechtbank berust op een formeel standpunt, dat in dit geval te ver gaat omdat daarmee het feit van het bestaan van de relatie wordt ontkend. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens is de situatie waarin een juridische presumptie prevaleert boven een biologische en sociale realiteit, zonder rekening te houden met vastgestelde feiten en de wensen van betrokkenen en zonder dat iemand er daadwerkelijk voordeel van heeft, onverenigbaar met de plicht van staten om effectief respect voor privé- en familielevens te garanderen (EHRM 27 oktober 1994, Kroon e.a. – Nederland (Serie A-297-C;NJ 1995,248), r.o.40).

Hierdoor kan niet worden gesteld dat sprake is van een belangenafweging in concreto en dat een belangenafweging is gemaakt die aan de maatstaven van het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens voldoet. Er is geen 'fair balance' geslagen. Om die reden kan de uitspraak niet in stand blijven.

Grief II.

De rechtbank oordeelt dat de Staat zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de onderhavige afwijzing geen schending inhoudt van het recht op eerbieding van het privé-leven van omdat de Staat 'de omstandigheid dat eiser in Nederland nimmer op grond van een verblijfsvergunning verblijfsrecht heeft gehad, zwaarder heeft kunnen laten wegen' dan de duur van het verblijf en het feit dat opleidingen in Nederland succesvol heeft afgerond' en eiser met diens verblijf hier 'het risico heeft genomen dat hij Nederland moest verlaten' (r.o. 2.18 t/m 2.20).

Gronden.

De rechtbank gebruikt een onjuiste maatstaf. De rechtsbescherming in algemene zin is in het geding. Het oordeel van de rechtbank ter zake gewicht dat aan het privé-leven dient te worden toegekend geeft er geen blijk van een toetsing aan

Fischer
Advocaten

art.8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens te maken op de door het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens voorgeschreven wijze.

Toetsing kader ingeperkt door life project ingevolge Recommendation CM/Rec (2007) 9.

Ten onrechte betreft de rechtbank niet het feit dat de Staat voor geen 'life project' heeft gemaakt voor opname in de Syrische maatschappij, maar dat door de gemeente Doorn is uitgenodigd voor een life project met als doel opname in de Nederlandse samenleving.

Met Recommendation CM/Rec (2007) 9 of the Committee of Ministers on life projects for unaccompanied migrant minors of July 12, 2007, schrijft de Raad van Europa de lid-staten voor de scholing van de minderjarige migrant te richten op integratie in hetzij het land van herkomst, hetzij het land van verblijf (zie bijlage). Hierdoor beschikt de Staat niet meer over een vrije beoordelingsruimte, maar is de Staat gebonden aan deze internationale Straatsburgse regelgeving. De Staat heeft niet geschoold voor 'sociale integratie' in Syrië en 'toekomst verwachtingen aldaar'.

is door de Staat opgevangen en geschoold voor toetreding tot de Nederlandse arbeidsmarkt. heeft nu in Nederland zijn kansen liggen en al vaak is hij gevraagd hier in dienst te treden (zie bijlagen). Het vorenstaande wijst uit dat de Staat gebonden is aan de gemaakte stappen en niet langer vrij is opeens een andere weg te doen inslaan.

De Staat heeft gelet op de Recommendation CM/Rec (2007) 9 niet meer eenzelfde margin of appreciation als het geval zou zijn bij een gewone migrant.

Belangenafweging in concreto ter zake het element privé-leven.

Daarbij komt dat ingevolge art.8 EVRM bij de afweging van het aspect privéleven weldegelijk gewicht toekomt aan de hier ontwikkelde banden met anderen en de Nederlandse samenleving, waar is opgegroeid en geworteld tijdens vormde jaren, hetgeen niet zonder betekenis kan blijven.

Het Europees Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens overweegt in het arrest van 16 juni 2005, *Sisojeva tegen Letland*, dat de persoonlijke en sociale banden met het land gewicht moeten worden toegekend:

"107. Quant à la question de savoir si la mesure litigieuse était « nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire proportionnée au but légitime poursuivi, la Cour note que les requérants ont passé toute ou presque toute leur vie en Lettonie.

Fischer
Advocaten

Certes, ils ne sont pas d'origine lettone ; toutefois, il reste qu'ils ont noué en Lettonie des liens personnels, sociaux et économiques assez forts pour que l'on puisse dire qu'ils sont suffisamment intégrés à la société lettone, même si, comme le soutient le Gouvernement, leur niveau de connaissance du letton présente des lacunes (voir l'arrêt *Slivenko c. Lettonie* précité, § 124). De même, bien que les deuxième et troisième requérants aient la nationalité russe et qu'ils aient eu un domicile officiellement enregistré en Russie, il apparaît qu'aucun des requérants n'y a noué des liens personnels similaires à ceux qu'ils ont établis en Lettonie (*op.cit.*, § 125)."

Ten onrechte betreft de rechtbank niet het feit dat . heeft hier zijn pubertijd en de fase van adolescentie doorgemaakt, bijzonder belangrijke perioden in een mensenleven, in de belangenafweging.

Ten onrechte wordt . verweten niet te zijn teruggekeerd en diens privé-leven te hebben genoten in Nederland, ondanks het risico weg te moeten. Een mens kan niet worden verweten met 'leven' door te gaan. . treft geen verwijt. . kon niet weg, ondanks zijn pogingen met hulp van het IOM en de Dienst Terugkeer & Vertrek en middels gesprekken op de Syrische ambassade. De rechtbank legt hier een onjuiste maatstaf aan.

Grief III.

De rechtbank heeft in de belangenafweging niet het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betrokken.

Gronden.

De rechtsbescherming in algemene zin is in het geding. Art.7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie beschermt het recht op privé-leven, familie en gezinsleven. Het gaat hier om een subjectief recht, dat niet mag worden ingeperkt.

Het Hof Justitie EU bevestigt Bij uitspraak van 4 maart 2010, zaak C 578/08, Chakroun tegen Nederland, ro 41 jo 44 dat aan het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dient te worden getoetst. Het grondrecht is niet geclausuleerd. De Staat beschikt hierdoor niet over beoordelingsruimte. Het Hof wijst er op dat art.7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en art.8 EVRM maken dat de Staat het gezinsleven dient te beschermen en de uitoefening van het recht mogelijk moet maken. Voor ficties en abstracties is geen ruimte.

De rechtbank heeft miskent dat de Staat gebonden is aan het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Om die reden kan de uitspraak niet in stand blijven.

Fischer
Advocaten

Conclusie.

Appellant acht op basis van het voorgaande de uitspraak waartegen wordt opgekomen in strijd met het internationale recht.

De uitspraak gaat over voor de rechtsontwikkeling en rechtsbescherming in algemene zin bepalende aspecten.

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep tegen het besluit van verweerder 28 september 2009 te verklaren met vernietiging van dat besluit, dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen, met veroordeling van verweerder in de kosten van het hoger beroep en onder toekenning van schadevergoeding.

Tevens wordt verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat Jhonny hangende het hoger beroep niet mag worden uitgezet.

Hoogachtend,

J. van Bennekom